

Molitvena osmina za jedinstvo kršćana (5. dan, 22. siječnja)

Peta meditacija za molitvenu osminu za jedinstvo kršćana (22. siječnja). Teme: Crkva je po svojoj prirodi katolička i univerzalna; znak katolika je raznolikost kao moguća; gorljivost duša mora nas voditi do toga da učinimo sve za svakoga.

16.01.2020.

5. dan, 22. siječnja

► *Crkva je po svojoj prirodi katolička i univerzalna.*

► *Znak katolika je raznolikost kao moguća.*

► *Gorljivost duša mora nas voditi do toga da učinimo sve za svakoga.*

SVETI JOSEMARÍA imao je posebnu odanost prema molitvi Vjerovanja u kojoj je okusio svoju pripadnost Crkvi i, prema tome, svoj odnos s Bogom. Kad je na Svetoj Misi došao trenutak za Vjerovanje ili kada god bi posjetio Baziliku svetog Petra, izmolio ju je s posebnom pažnjom, što sugerira autobiografski karakter te točke Puta: „*Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam...*” Jasno mi je zašto ove riječi izgovaraš polako, s punom sviješću. - "Vjerujem u jednu, svetu, katoličku i apostolsku Crkvu.“ [1]. Ovog petog dana molitvene osmine razmatrat ćemo o katoličkom i univerzalnom karakteru Crkve.

Uskrsli Isus, kad se spremao dovršiti svoj boravak na zemlji, okuplja jedanaestoricu prije Uzašašća na nebo i govori im: „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio! I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta“(Mt 28,16-20). Doista, deset dana kasnije, primivši dar Duha Svetoga na Duhove, apostoli izlaze na ulice Jeruzalema i kasnije na sve zemaljske puteve naviještajući Evanđelje Gospodnje. Toga dana u Davidovu su se gradu čuli jezici "svih naroda pod nebom" (Dj 2,5).

Crkva je katolička jer ju je Gospodin ustanovio za sve ljude na zemlji; „krajnji je cilj Isusovog dolaska univerzalan" [2]. Drugi vatikanski sabor opisuje Gospodinovo poslanje ovim riječima: „Svi su ljudi pozvani u Božji narod. Zbog toga se ovaj narod,

koji je samo jedan i jedini, kroz sva stoljeća mora širiti svijetom“ [3].

U tom je smislu sveti Josemaria tvrdio da je, premda je zemljopisno proširenje koje je dosegla Katolička Crkva vidljiv znak njezine univerzalnosti, „Crkva bila katolička već na Duhove; katolik rođen od Srca ranjenog Isusa rađa se poput vatre kojoj Duh Sveti daje goriti »[4]. To je dio našeg života vjere kako bismo se brinuli o vlastitoj vjernosti Crkvi: molimo za našu braću u vjeri sa svih pet kontinenata; težimo tome da Isusovo ime bude poznato i voljeno u svakom kutku Zemlje; svojim doživljavajmo poteškoće koje Crkva prolazi na vrlo različitim mjestima i možda daleko od nas. Sve je to također dio našeg odnosa s Isusom Kristom "jer svetost ne poznaje granice" [5].

U GODINAMA nakon Pedesetnice poruka Isusa Krista počinje se širiti

među narodima Sredozemlja. U to vrijeme u Crkvu stižu prvi kršćani iz poganskog svijeta. Da bi zajamčili jedinstvo, apostoli okupljeni na jeruzalemskom vijeću utvrdili su kriterij slobode: za obraćenike izvan židovskog naroda oni su odlučili da im ne nameću "više opterećenja nego što je potrebno" (*Dj 15,28*). Shvatili su da je život Crkve prije svega usmjeren na pružanje jednostavnosti Evanđelja i na osobni susret s Isusom.

Upravo zato što je katolička, Crkva brani i promiče legitimnu raznolikost u svemu što je Bog prepustio slobodnoj inicijativi ljudi. U Djelu smo od samog početka učili ne samo da poštujemo različitost, već da ju i aktivno promoviramo. „Kao posljedica isključivo božanskog porijekla Djela, njegov je duh duh slobode, ljubavi prema osobnoj slobodi svih ljudi. A budući da je ta ljubav prema slobodi iskrena, a ne

puka teorijska izjava, volimo i nužnu posljedicu slobode: to je pluralizam. U Opusu Dei pluralizam se cijeni i voli, nije da se jednostavno tolerira i ni na koji način se ne ometa“ [6].

Ovaj pluralizam bit će karakteristična značajka poruke svetog Josemarije jer dovodi Kristovu toplinu u sve krajeve zemlje i na sve ljudske aktivnosti. Zato Prelat Opusa Dei ističe da „onaj koji voli slobodu, uspijeva vidjeti što je pozitivno i ljubazno u onome što drugi misle“ [7]; i inzistira na tome da je "vrednovati tko je različit ili misliti drugačije stav koji označava unutarnju slobodu i otvorenost pogleda" [8]. „Iz te slobode - kaže sveti Josemaría - rodit će se zdrav osjećaj osobne odgovornosti (...) i znat ćete ne samo odustati od svog mišljenja, kad vidite da nije dobro odgovorilo na istinu, nego i da prihvatite drugi kriterij, a da se ne

osjećate poniženima zato što imate promijenjeno mišljenje“ [9].

DOPRINOS proširenju Crkve, širenju dobre Kristove vijesti, rezultat je velikodušne predanosti. Međutim, znamo da će se ovi naponi kasnije transformirati u radost što smo drugima donijeli sreću. Stoga nismo zadovoljni kada dođemo samo do nekolicine ili kada smo samo ispunili niz uvjeta: naša apostolska revnost dovodi nas do toga da govorimo cijelom svijetu. „Pomozi mi moliti za nove Duhove“, kaže sveti Josemaria, „da bi se zemlja još jednom zapalila“ [10].

Sveti Pavao smatra se apostolom naroda jer je širio vjeru među vrlo raznolikim ljudima, ne isključujući nikoga. Sam je sažeo svoje evangelizacijsko iskustvo: „Jer premda slobodan od svijeta, sâm sebe svima učinih slugom da ih što više steknem. (...) bijah nejakima nejak da

nejake steknem. Svima bijah sve da pošto-poto neke spasim“ (1. Kor 9,19-22). Usred velikih progona koja su utjecala na život Crkve u njenim počecima, kršćani su iskoristili neizbježnu disperziju za širenje vjere po svim susjednim krajevima, svjesni koliko je Evandjelje katoličko. Kao što papa Franjo potvrđuje, zahvaljujući vjetru progona, "učenici su išli sve dalje sjemenom Riječi i sijali riječ Božju" [11]. Na isti način kao što su to učinili prvi kršćani, sveti Josemaría pozvao nas je da ne dozvolimo da nas pobijedi komotnost i da budemo bliski s ljudima oko sebe: „Kršćanin treba uvijek biti spreman sa svima dobro izaći na kraj, svojim ophođenjem stvarati mogućnost prilaženja Isusu Kristu. (...) Kršćanin se ne smije odvajati od drugih“[12].

Za širenje Crkve u svim sredinama važno je produbiti temelje naše vjere. Na ovaj način naučit ćemo vjeru komunicirati u cijelosti, a

istovremeno ćemo znati kako razumjeti druge ljude uzimajući u obzir njihove običaje i kulturu.

„Kada jedan kršćanin razumije i živi katoličanstvo, kada uviđa da je hitno naviještati

Radosnu Vijest spasenja svim stvorenjima, zna – kako uči Apostol – da mora postati “sve svima, za spasenje sviju” [13]. Završavamo svoju molitvu obraćanjem svetoj Mariji koja na sve nas gleda kao na djecu, kako bi nam pomogla da Isusa Krista učinimo poznatim u svim sredinama u kojima se nalazimo. Molimo da naučimo kako iskoristiti mogućnosti koje nam pružaju radni i društveni i obiteljski odnosi kako bismo Božje radosti donijeli u mnoga srca.

[1] Sveti Josemaría, *Put*, n. 517.

[2] Benedikt XVI, *Isus iz Nazareta*, II, str. 323.

[3] Drugi vatikanski sabor, *Lumen Gentium*, n. 13.

[4] Sveti Josemaría, *Vjernost Crkvi*, 4-VI-1972.

[5] *Ibid*, 4-VI-1972.

[6] Sveti Josemaría, *Razgovori*, n. 67.

[7] Fernando Ocáriz, pismo, 9-I-2018, n. 13.

[8] Fernando Ocáriz, Pismo, 1-XI-2019, n. 13.

[9] Sveti Josemaría, *Pismo 9-I-1951*, nn. 23-25.

[10] Sveti Josemaría, *Brazda*, n. 213.

[11] Franjo, Homilija, 19-IV-2018.

[12] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, n. 124.

[13] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, n. 953.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/molitvena-
osmina-za-jedinstvo-krscana-5-dan-22-
sijecnja/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/molitvena-osmina-za-jedinstvo-krscana-5-dan-22-sijecnja/) (9.08.2025.)